

HALLGASS AZ ÖREGRE!

(A Látó részére, „200 Arany”, 2017. február 6.)

Ült a rendelőben, üldögélt a bácsi,
nem fanyalgott, tudta, mi a dolga: várni.
Tele volt a váró, épp hogy talált széket,
ha öreg az ember, fárasztó az élet.
Ült és nézelődött, bár nemigen volt mit,
(ilyenkor magában szavalta a Toldit:
megtanulta jól, mint meztéllábas gyermek –
hasznát látta sokszor a memoriternek!)
De valami most a szemét odaszívta:
szemben a kisajtó egy résnyire nyitva!
Bent az irodában egy nővérke gépelt,
az öreg szép lassan fölmérte a képet.
Úgy ült ott a kislány... no de nem is mondom,
nem való a nyílt szó ilyen nyílt porondon.
Kemény formás melle jól látszott, az egyik,
azt lehetett hinni, a blúza kifeslik,
pattanásig feszült minden kicsi gombja,
asztal alatt szétnyílt a két hosszú combja,
Pattanásig feszült az öreg figyelme:
mostanra a Toldi rég el volt felejtve.
Odabent a fruska, mint madár a szárnyát,
hol becsukta, hol meg széttárta a lábát.
Fölrezzent a bácsi: tyű, de be van fűtve,
már a szék is forró – ki bírja ezt ülve?
Ott állt a közelben egy suttyó legényke,
intett neki gyorsan: üljön a helyére.
„Csak nem áll föl, bátyám?! – szólt az tisztelettel. –
Húszéves se vagyok, ne kínáljon helyyel!”
„Állok én szívesen, sőt jól esik állni,
egyenes derékkel Toldit recitálni.
Ültem már eleget, ingyen szórakoztam;
hallgass az öregre, ülj le, fiam, gyorsan!”